

תרומה

גליון מס' 446
ד' אדר תשפ"ג

חוזר בתשובה. ל כמה זמן?

הרב אפרים שרבני שליט"א

העניין טעון גיבוש • נא לא לקרוא בשעת התפילה

הכבוד שהעיניים חשבות לך, זה דבר עצום ונפלא. אך מה אתה רוצה, לנתק אותה מהמשפחה שלה? אתה יותר טובים מהרבה צדיקים שהלכו ושמרו על העיניים שלהם, אתה בוחר לך דרך ללא מוצא. תלך, תחייך שם, תהיה חתן חביב, תראה להם כמה התורה עיבנה אותך, שחמותך תגיד אני רוצה עוד חתן כזה לבת השנייה שלי, וגם תשמור על עצמך. בצעד הזה אתה תרוויח, גם את המשפחה שלה, גם את אשתך וגם את הדרך שלך.

אך בדרך של עקשנות וקיצוניות אתה תפסיד את אשתך וגם את המשפחה שלה וגם את עצמך. לא יישאר לך בסוף לא עיניים לא אשה ולא משפחה. בגלל דברים כמו אלו, זה בסוף נגמר, ונגמר לא טוב. האשה נופלת, הוא מתרסק, והילדים נעשים פורקי העול הגדולים ביותר שיש. כי היה אבא שחשב שהוא גדול הדור.

יש גם בעלים טובים שכל היום אומרים לאשה ביטול תורה. הוא לא עוזר, הוא לא בבית ועוד ועוד. נכון שהתורה היא הכל, אך מי שלא יודע מינונים, מי שחושב להפקיר את הכל והכל יתנהל מאליו, האמת המרה בסוף תטפח לו על פניו.

כל תלמיד חכם שתתייעץ אתו יספר לך על גדולי עולם כמו הרב שך זצ"ל, שהיה שוטף כלים במטבח לעשות לאשה טוב ולא אמר לה בטול תורה, ועל הרב וויס זצ"ל, שאשתו כשהייתה בתקופה של חרדות הוא היה יושב להקריא לה סיפורים במשך שעות בכדי שתרדם ללא פחדים. אלו רבנים אמיתיים, יש להם שיקול דעת אמיתי, שיקול דעת מבוקר, מתי אסור מתי מותר מתי להחמיר מתי להקל. בגלל זה כל רגע בחיים שלהם היה להם עונג שאין לו סוף. וכמובן גם לנשים שלהם.

היה כאן מישהו אצלי שחזר בתשובה והגיע לאזני שהוא עושה גלגולי שלג. נגשתי אליו ואמרתי לו "בחור נחמד, אתה כנראה חושב שהגעת לישיבת המקובלים. אנחנו כאן שנים ולא עשינו גלגולים, אולי אתה רוצה ג'לבייה? לא זו הדרך. תסתכל עלי! כל כך הרבה חשבו כמוך, להתחיל מגבוה, היום הם כבר לא נמצאים בצד הזה". ייאמר לזכותו הוא הקשיב. היום הוא אחד האברכים הטובים שלנו.

כותב ר' יונה "אל תוסיף הרבה שמן לפתילה, כי פעמים ריבוי השמן הוא הסיבה לכיבוי הפתילה". אין דבר יותר טוב משמן בלי שמן אי אפשר להדליק את האש. אך כל זה דווקא שהשמן הוא במינון הנכון, אך כשהוא לא במינון הוא האויב הכי גדול של הפתילה. זה מה שהכי מציק לי. בכל מסגרת איזו שתהיה, הסטזירים והטירוניס יושבים בשקט לא פוצים פה ולא מביעים דעה, יושבים ומקשיבים בשקיקה לוותיקים ובעלי המקצוע.

לפני שנים למדתי אצל תלמיד חכם גדול במשך תקופה ארוכה, את אחד ממקצועות התורה שמצריך הרבה התבוננות מהזקנים. לאחר תקופה של לימוד רציני להביע דעה בהקשר לאיזו שאלה, מיד הוא תפס לי את היד ואמר **המשך שיחת הרב בעמ' 3 >**

אחד הדברים היפים היום בדור הזה, זו החזרה בתשובה. באמת כל כך יפה לראות שבדור כל כך חומרי, מלא נסיונות, עם טכנולוגיה שיורה חיצים לכלל הכיוונים, וכל כך הרבה הסתה נגד התורה, ואנשים עומדים בתור לחזור בתשובה. תמונות יפות כל כך. אנשים שלא היית מאמין לראות אותם בבית הכנסת או בשיעור, היום הם ראשונים בשיעור מכינים את הכיסאות ומחלקים כוסות תה.

לפני כמה חודשים מסרתי שיעור מחוץ לעיר. באמצע השיעור עמד בחור נחמד וסיפר שיש לו מספרה מאוד מצליחה בעיר, אך הוא ואשתו רוצים רק דבר אחד, בית של תורה. הוא המשיך ואמר שאם תהיה בידו היכולת הוא מתכוין לעזוב הכל ולהפוך להיות אברך בירושלים. הוא היה כל כך אמיתי וברור, עם עיניים כל כך נוצצות שמשועות רק לאותו הדבר שהוא מבקש.

תמונות כאלו הופכות אותי ברגע אחד לאחד האנשים שהכי מאושרים שיש. מי שיותר מאושר זה ה' יתברך. הילדים שלו חוזרים הביתה. בכלל לא מובן מאליו. אך עם כל השמחה הגדולה לצערי ישנה בעיה אחת. אכן הרבה חוזרים בתשובה אך לא כולם מחזיקים בתשובה. הרבה בדרך מתעייפים. לא בגלל שזה קשה, אלא בגלל שהם עשו את זה קשה.

אני פוגש אנשים שהם שנה בתשובה, ממש טריים, ומתמודדים עם חומרות שאיני יודע אם בזקנה שלי אגע בחומרות האלו. חומרות עליו, חומרות על אשתו, על הילדים שלו, לפעמים אף דברים שאין להם מקור בהלכה. לפעמים זה בא מהבעל, לפעמים מרב מסוים לא מוסמך שמדריך אותו ומפחיד אותו. ומשם הדרך אל היציאה קרובה מאוד.

המגיד מדובנא היה רגיל לספר על אדם שהזמין משלוח לבית. השליח עלה את המדרגות שכל כולו מתנשף. אמר לו בעל הבית זה לא המשלוח שלי. "אך השם שלך כתוב על המשלוח?" שאל השליח. אמר לו בעל הבית אני הזמנתי קופסה קטנה עם יהלומים לא סלעים, אם אתה מתנשף וזה כבד לך זה לא המשלוח שלי.

גם ה' יתברך פונה לכל אחד מאתנו אם התורה שלי מעייפת אותך אם הדרך שלי גורמת לך להתנשף ולהרגשות לא נעימות – יש כאן טעות בדת, זה לא המשלוח שלי, זו לא הדת שלי. ה' יתברך הוא שיא המתיקות. שיא השמחה. אם אצלך זה מר, הגעת למקום הלא נכון.

התחזקת, חזרת בתשובה, אתה חשוב מאוד בשמיים, אף אחד לא יקח ממך את הקרדיט הזה. רק בבקשה ממך, אל תקח לעצמך בעלות על הדת. תפנה לתלמיד חכם "שלום כבוד הרב, אני עושה כך וכך זה מוגזם? זו הדרך? זה מתאים לדרגה שלי? אני לא אפול מזה? אמרתי לאשתי שהיא חייבת כך וכך, זה גם מוגזם? אני לא חונק אותה?!" הוא לא הולך למשפחה שלה. ולמה? כי הם לא צנועים והוא שומר את העיניים. קודם, כל

הבנייה הופשית

ביום שני ו' אדר (27/2 למנינים)

בשעה **20:30**

בבית הכנסת "משכן ישראל"

רח' דרך יום הכיפורים 22 רחובות

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

לחובות

להזמנת הרב לשיעורים ברחבי הארץ: **054-6284225** אור קלימי **1**

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות	17:18
לנוהגים 40 דק'	16:58
יציאת השבת	18:10
יציאת השבת (ר"ת)	18:49

הבית בהיבנותו

הנהגות אפי' התורה לגבר ואלה

שתקתי וכו' הייתי צריך...!) הוא ירגיש נרמס ומופסד. וכך נוהה את המושכל הראשון שיש לו כלפי הנהגת הויתור. וכדרך זו בשאר מצבים. וכל תפקידנו הוא לעשות סדר באוצר ההגדרות והמושכלות הראשונים, לבנות סולם של ערכים נכון ובריאי! [דרך אגב, רבותינו רואים בכך את כל עבודת המידות ולא כאן המקום להאריך ונבאר את הדברים במקום אחר אי"ה].

עובדה - האדם אוהב לנצח!

וכאן אנו מגיעים לנקודה עמוקה מאד, שיש בכוחה, למי שיפנים אותה ויתבונן בה, לעשות מהפכה של ממש באישיותו, בכל התחומים, וכמובן גם בביתו. והיא קריטית אף לנושא התקשורת, ולכן נרחיב ונתבונן בה מעט. אחד הדברים האהובים ביותר על האדם הוא הניצחון, עובדה - האדם אוהב לנצח! זהו דבר שטובע אצלנו בנפש ולא לחינם. בספרים הקדושים מובא שאין זה בהכרח תכונה רעה, אלא שזה הוא אחד מהכוחות שקיבלנו מהבורא במתנה ויש לו מטרה ותכלית בבניין האישיות של האדם, ומשחק תפקיד דומיננטי בחייו של האדם ובביתו בפרט. אלא שאנו מדברים על כוח שמצד אחד יכול לבנות ולהרים את האדם למקומות הגבוהים ביותר והרבה מההצלחות של האדם הגשמיות והרוחניות תלויות בו, אך מאידך יכול להרוס ולהחריב מה ששום דבר לא יכול, והכל תלוי בדבר אחד - כיצד משתמשים בו ואיך מנתבים אותו.

אכן בבתי רבים, מדה זו משמשת לרע ומחבלת תדיר בחומת השלום בבית (כמו שנגע בנושא באריכות בהמשך בחלק הכללים). ומדוע? אחת הסיבות העיקריות לכך היא, משום שבאוצר המושגים של הנפש יש הגדרה מוטעית למושג 'ניצחון', ורבים מאתנו כלל לא מבחינים בין ניצחון אמיתי לניצחון מזויף, שפעמים למה שאנחנו קוראים ניצחון הוא ההפסד הגדול ביותר ולמה שנראה בעינינו כהפסד, הוא הניצחון הגדול ביותר!

מי שבעיניו נתפסות תכונות כמו ויתור, נתינה וחסד, התגמשות, הבלגה, שינוי, הודאה על האמת ועל הטעויות שלו - ניצחון, כשהוא יצטרך להשתמש באחד מאלה, הוא ירגיש מסופק ושמח. אך אם הוא רואה בויתור - רמיסה. בנתינה - ניצול. בהתגמשות - חולשה. בשינוי האישיות - תחושת כישלון. בהודאה על האמת - כהפסד. להתנצל - זה הורדה מהכבוד. ממילא לא ירצה להשתמש בהם, ואף אם בשכלו מבין, אם ברגש אינו חי את זה, יקשה עליו מאד. וזו עבודה גדולה המוטלת על כל אדם. וכשהאדם מרגיש מנצח שהוא מגדיל כביכול את אותו ה'אני' שלו, וכשהוא מרגיש שהוא מפסיד הוא מקטין אותו. ובמשך כל הדברים שנראה בספר זה, יבחין הקורא שתמיד הדברים יחזרו בעקיף על אותו סדר שאנו מדברים עליו. וממילא העבודה המוטלת עליו היא קודם כל לדעת מהו ניצחון אמיתי, להבין מתי אדם צריך להרגיש טוב עם עצמו, מתי באמת ה'אני' שלו גדול ע"פ דרך התורה, ומתי הוא נחשב לאדם 'קטן'!

כיון שהדברים עמוקים, נסכם אותם במילים פשוטות. האדם אוהב לנצח. ישנם שניצחון עבורם - הוא נתינה, וויתור, התגמשות, הבלגה, התגברות על מידות, הודאה על האמת (לומר 'טעיתי' אתה צודק') וכו' זה מה שגורם להם להרגיש מנצחים, להרגיש טוב, זה מה שנותן להם סיפוק ושמחה. אך ישנם שאלו הדברים הם בשבילם הפסד. ומהו ניצחון עבורם? לעמוד על שלהם, להיות צודק בכל מחיר, לגרום לשני לזנוח, ל'העמיד במקום', לומר את ה'אמת' בפנים, זה מה שנותן להם הרגשה של 'ניצחון'. והדברים יובנו יותר בהמשך על ידי הדוגמאות. עלינו לבדוק שהגדרות שלנו לאותו ניצחון הוא תואם להגדרת התורה. מומלץ לקרוא את הדברים פעם נוספת. שבת שלום שמעון שורתי

מתוך הספר 'שירת הבית סוד הקשר והתקשורת' שיראה אור בקרוב, הערות והארות ניתן לשלוח: sh0556777377@gmail.com

אוצר הגדרות הנפש

וסדר במושכלות ראשונים

קודם שאנו נכנסים לעולם התקשורת, עלינו ללמוד קצת משלושה יסודות בסיסים בנפש האדם, שילוו אותנו בישיב או בעקיף לאורך כל הספר, ועל ידיהם נוכל להבין את הדברים לעמקם, ויעזרו לנו רבות במטרתנו. ומלבד זה אלו יהיו עבורנו כלים גדולים בכל תחום בחיים הן בגשמיות והן ברוחניות. יסודות אלה מעט עמוקים משאר הספר, ולכן יש לקרואם היטב. ובהמשך הדברים יובא סיכום במילים פשוטות יותר.

הראשון... בנפש פנימה נמצא אוצר של הגדרות, בלשון רבותינו נקראים 'מושכלות ראשונים'. מושכלות, משרש 'שכל' דהיינו דעות והבנות שנוצרו והוטבעו באדם עקב מסע חייו, המקום והסיבה בו גדל, הערכים שהשרישו בו, ושאר עולמו הפנימי. מושכלות אלו הם חבויים בנפש פנימה, פעמים רבות האדם לא מודע אליהם ולא מתייחס אליהם בשגרת חייו, אלא שהם מנתבים אותו וקובעים את מצב רוחו ואת התנהגותו ברוב ככל תחומי החיים. והאדם יכיר אותם כאשר הוא יבדוק ויחקור בעצמו ויכיר את עצמו באמת.

המטרה התמידית 'האני'

יסוד זה אם נתעמק בו ונבין אותו היטב, ונדע לחיות על פיו כל ההסתכלות על מצבים רבים התופסים אותנו בחיינו ישתנו! נסביר... אחת ממטרותיו הראשיות של האדם - ואולי הראשית שבהן - היא תמיד לחפש איך להגדיל את ה'אני' שלו. וכן להגן על ה'אני' הזה מפני מי שמנסה כביכול לפגוע בו. מי הוא אותו 'אני' שעליו אנחנו מדברים? ה'אני' בתפיסה הפשוטה אצל האדם, הוא הזהות העצמית שלו, כיצד הוא מזהה ותופס את עצמו וכיצד הוא חושב שאחרים מזהים ותופסים אותו. עד כמה הוא טוב, שווה, מוערך, מכובד וכן על זו הדרך...

וישנן סיטואציות רבות בחיי האדם בכלל ובביתו בפרט, שהאדם מרגיש שהן מקטינות את ה'אני' הזה, ובכל פעם כשמרגיש כך תגובותיו בדרך כלל יהיו כעס, עוינות, הקפדה, צער, עצב ושאר רגשות שליליים. וכן להפך, כל דבר שירגש שמגדיל את אותו 'אני' הוא ילך עמו, יתחבר אליו ויוליד אצלו שמחה ושאר רגשות חיוביים. ככלל שתמיד נצעד עמו, האדם נמשך תמיד למי שעושה לו טוב, למי שמגדילו ומעריכו, ומסתייג ממי שמנסה להקטין ולזלזל בו, וכשמרגיש איום על ה'אני' שלו הוא מתחיל להתגונן ופעמים אף יוצא למלחמה.

חסד - ניצול או הדמות לבורא? תלוי...

דוגמה להבנת והמחשת הדברים - ישנם יכולים לראות בחסד, וויתור, שתיקה - הקטנה וניצול, ויש יכולים לראות בזה גדולה, מעלה, הדמות לבורא וכו'. וברגע שיבוא לפניו מצב מסוים שבו יתנגשו הרצונות שלו ושל אשתו, ונניח שהוא וויתור. ישנם שייולד אצלם רגשות שליליים וישנם שייולד אצלם רגשות חיוביים - שמחה או עצב, כעס או שלווה, אושר או גיוון, השפלה או הדמות לבורא, והכל תלוי באותן מושכלות.

אם אצל האדם נתפס בנפש שוויתור הוא מעלה גדולה, כשהוא וויתור הוא ירגיש שזה ניצחון (זכיתי למעלה גדולה של וויתור, זכיתי להדמות לבורא, זכיתי לתת מעצמי למען השני) אך אם וויתור נתפס אצלו במושכל ראשון, הפסד, חולשה, הקטנה, (איך לא עניתי לה', איך

מערכת 'קול המחנה'

חוזרת ובגדול!

עם שיעורים חדשים מחזקים יותר, מרתקים יותר, מרגשים יותר!

072-338-7000

כח בלימה אחת

- הזמנת הרב לשיעורים ועוד
- החיזוק היומי
- מערך הפצת עלונים
- מערך חלוקת דיסקים

עבודת הצדקה

באר החסידות אוצרות מעולם החסידות

מצפוני, אבל לאחר שיצא חשבתו לעצמי: 'הרי צדקה צריך לתת לא מתוך רגש או רחמנות אנושית אלא בגלל שכך צוה אותנו הבורא... לכן קראתי לעני שוב, והפעם נתתי לו מתוך כונה מוחלטת לקיים צווי הבורא'. (אשיחה בחוקיך).

לרומם באמצעות התורה

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה". "תְרוּמָה" – אותיות תורה מ', רמז לתורה שניתנה לארבעים יום, ללמדך כי באמצעות התורה ניתן לרומם כל דבר ודבר ולהעלותו לשמו יתברך – "לִי תְרוּמָה". (ר' צבי הירש מרימינוב).

בזכות תינוקות של בית רבן

"וְעֵשִׂיתָ שְׁנֵים עָרְבִים" – פירש רש"י: "כְּרָבִים", דמות פראוץ תינוק להם. הכרובים היו סוככים בכנפיהם על הארון, שבו היו מונחים הלוחות. ללמדך, קיום התורה שבארון, תלוי ב"כְּרָבִים" – בתינוקות של בית רבן הלומדים תורה ומתנהגים ברוחה. ילדים וילדות אלו סוככים ומבטיחים את המשך קיומה. גם בשעת מתן תורה מצינו כן, הילדים והילדות היו הערובה כי בני ישראל יקיימו את התורה. (הרבי מליובאביץ).

לעבוד את השם כמו תינוק

כשם שהתינוק אין לו משלו מאומה, וכל חיותו הוא בהיותו יונק משדי אמו, כך צריך כל איש ישראל להאמין שכל חיותו היא רק ממנו יתברך, כגמול עליו אמו, כגמול עליו נפשי. (ר' יצחק יעקב מביאלא).

ראש המדות הרעות - השקר

כל ענייני המשכן והמקדש היו כידוע כדי לתקן ולכפר על מדה רעה שעבר האדם ולהכניס הכל אל הקדושה. באותיות "קשרים" נמצאות גם אותיות "שקרים", לכפר על עוון שקר. ואמר ר' אלימלך מליעזנסק: כשאדם מחזיק עצמו במדות טובות ושומר את עצמו ממדות רעות, אז הוא נעשה מרכבה לשכינה הקדושה וזוהי בחינת "וְיָשֻׁבוּ לִי מִקִּדְשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכְכֶם", כלומר שתתנהגו במדות טובות כדי שאוכל לשכון בתוכם.

ראש כל המדות הרעות הוא השקר, כל המדות הטובות הם בחינת מדת האמת, וכל האומר שקר דוחה חס ושלוש את רגלי השכינה. (באר יעקב).

"וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה". רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל ה"תניא" היה אומר: בתפילה נאמר, "טוב מעט בכונה מהרבה שלא בכונה". אולם בצדקה, הרבה שלא בכונה הוא גם כן ענין חשוב מאד. בצדקה העיקר הוא מידת העזרה וההצלחה, כמות הטוב והחסד הנעשים על ידה. ביותר כסף עושים יותר דברים טובים.

אם אדם נותן לשם שמים אינו נותן אלא לעצמו, שכן השמים אינם זקוקים לכך, אלא לזכותו של האדם הוא. אם כן, הרי נתינה זו אינה אלא לקיחה. (ליקוטי שפת אמת).

"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבָבוֹ תִקְחוּ אֶת תְרוּמָתִי". ושואל החתם סופר, מה ענין הזכרת נדיבות הלב בתוך מצות הנתינה? וכי לא שייכת נתינה ללא נדיבות לב?

אלא כאמור כל מה שנותן אדם אינו משלו, הוא רק נפקד, הכל ניתן לו מראש מאת ה' עבור העניים, ואם כן מה נותר לו לאדם לתת מעצמו? במה תחשב נתינתו נתינה? הרי אומר שנתיתו מתבטאת בנדיבות הלב שלו, ברצונו הטוב, ולכן צוה תורה לקחת תרומה דוקא מינדי הלב, שבזה יש גם כן בחינה של 'נתינה' אמיתית.

ומסופר על ר' מנחם מענדל מרימנוב, שפעם ישב כדרכו בבית המדרש, בחברת תלמידיו שומעי לקחו, לפתע נכנס לבית המדרש יהודי עני שהתקרב לעבר הרבי, והושיט יד כמבקש צדקה. הצדיק הוציא מטבע זהב, והניחו בידו של העני, העני חיך בשמחה, לא כל יום מזדמנת לו נדבה הגונה שכזו, מלמל מלות תודה, ויצא בחפזון מבית המדרש.

בעודו פונה לדרכו, והנה אחד מתלמידי הצדיק דולק אחריו, ודורש ממנו לשוב אל הרבי, העני היה לרגע מבוהל, הוא פחד שמא הרבי טעם ונתן לו מטבע זהב במקום מטבע נחושת... בליט בררה שב והתיצב בפני הרבי. אולם להפתעת כל הנוכחים, הרבי הוציא בשנית את הארנק, שלף מטבע זהב נוסף והגיש אותו לעני.

התלמידים התפלאו מאד, ובקשו מהרבי הסבר מפני מה נהג בצורה שכזו? הלא אם תכנן מלכתחילה לתת שני מטבעות זהב, מדוע לא נתן את שניהם כבר בפעם הראשונה?

חיך רבי מנחם מענדל, ואמר לתלמידיו: "כאשר הגיע העני לראשונה, התמלא לבי רחמים, והחלטתי לתת לו מטבע זהב אחד כדי להרגיע את

המשך שיחת הרב « לי "אתה עוד טירון, טירונים לא מביעים דעה רק מקשיבים, שיגיע הזמן אתה תדבר ואחרים יקשיבו" כמה שזה חכם. וכואב שרק בתנועת התשובה כל טירון לוקח את המושכות לידיים, בעוד שאינו יודע צורת ספר היאך נראית. למה רק כאן כולם הופכים ביום אחד לגאוני עולם!?

הייתי בבית הכנסת, שמעתי חוזר בתשובה טרי קורא מהסידור עם טעויות. אשריו ואשרי חלקו, במדרש כתבו שאלו שחוזרים בתשובה ויש להם טעויות קרי, הקב"ה מתרגש מהם. "ודילוגו עלי אהבה" – ה' אוהב אפילו את הדילוגים שלהם בין השורות. אך לאחר חודש הופתעתי מאוד כשנכנסתי למקום שהתקיים שם שיעור בקבלה, וראיתי אותו יושב בשיעור. הצטערתי. חלילה איני בא עליו בתביעה, אך אם הוא רק היה יודע שזה לא יחזיק הרבה. רבותינו הזהירו שמי שלא מילא בטנו ש"ס ופוסקים והגיע לגיל ארבעים לא יעלה בהר ה' בלימוד הקבלה.

אני מבין שאתה משתוקק ללמוד קבלה, גם אני משתוקק, זה באמת משהו מיוחד, אבל אתה עדיין לא יודע לקרוא, וכבר הגעת לקבלה. אח"כ הם יבואו בטענות שהכל מבולבל להם, קשה להם, ומשהו בתשובה לא הולך להם.

אני רואה בחורים צדיקים נותנים חומש צדקה. חומש זה עשרים אחוז מהמשכורת. לא כל אחד מסוגל, זו משנת חסידים, אתה לא רבי שמעון בר יוחאי, זה יכול לסבך מאוד את האדם בחיים, אתה כבר מההתחלה רוצה להתמודד עם סוגיות של מצוקה ועוני. כולם נותנים מעשר וגם זו מסירות נפש, למה אתה שונה?

מישהו סיפר לי, שהוא מתמודד עם קושי בשכירות וחובות וגם עוזר לאמא שלו ומפריש חומש לצדקה. אמרתי לו מה אתה רוצה מחר לגנוב? ההתנהלות הזאת תביא אותך לשם.

יש עוד להאריך בנושא חשוב זה, אך לקצר אני צריך. שהכל יצלח לכולם. **שבת שלום עם ישראל אפרים שרבני!**

הלכות פורים

ברכת המזון ואין צריך להמתין כלל. וכן אפשר לצרפו לעשרה.

ג. שיכור: הגדר - מי ששתה כמות כזו עד שמחמת שכרותו אינו יכול לדבר לפני מלך, דהיינו שמדבר בגמגום או ששתה הרבה ושואלים אותו בדבר ואינו יודע מה להשיב ולא מה שיעשה או שניכר הדבר בעמידתו או בהילוכו. **הדין** - ועליו נאמר שתפילתו תועבה וכאילו עובד עבודה זרה ולכן לא יתפלל ואף אם יתפלל אין תפילתו תפילה ואפילו עובר הזמן של התפילה. וצריך לחזור ולהתפלל כיסור יינו מעליו ואפילו אם עבר זמן תפילה נקרא שוגג מתפלל תשלומין, אולם כל זה דוקא כשחשב שיהיה לו שהות להתפלל אבל אם החל לשתות סמוך למנחה וידע שאין לו זמן שיפוג יינו הרי זה מזיד ואין לו תשלומין.

ולגבי האם יכול לברך שאר ברכות, נחלקו בזה הפוסקים, שלדעת רוב הפוסקים (והרמ"א צט"ע"פ המרדכי, ושכן הוא בירושלמי, וכן מפורש בעוד ראשו ואחריו) יכול לברך. אמנם דעת כמה פוסקים (כתב **במ"ב** (יא), שכן נראה מדברי הגר"א (ד), וכ"כ כמה אחריו) ראה הלכ"ב (צט"ע) בירור הלכה חי' שכ"ד המאירי), שאינו יכול. ולהלכה מי ששתה והוא שיכור עד שאינו יכול לדבר כראוי לפני המלך, לא יברך, שספק ברכות להקל, אמנם בדיעבד יצא [כ"פ בהלכה ברורה (שם) הגר"ח פלאגיי (שו"ת לב חיים ח"ג סי' ז') וכן יש לצרף את כל הפוסקים שאין מברכים ברכת המזון, ואם כן יש ספק ספיקא להחמיר (הלכ"ב שם)]. **אמנם לגבי ברכת מזון**, לכתחילה לא יגיע למצב זה אך אם הגיע הגיע יברך (אחרי וע"י שו"ע קפה' סע' ד-ה' ואחרי' שם). ומצטרף למנין ולזימון.

ד. שיכור כלוט: הגדר - ששתה כל כך הרבה, עד שעושה ואינו יודע מה עושה ואין מעשיו כלום והרי הוא כשוטה או כקטן פחות מבן שש. **הדין** - אסור לו לברך שום ברכה וכל שכן לא להתפלל ואינו מצטרף למנין, ואף אם התפלל או בירך לא יצא ידי חובה.

לבת אורי, למיץ אורי

הלערות, תגובות ושאלות ניתן לשלוח: sh0556777377@gmail.com

השותה משקאות חריפים מתי מותר לו להתפלל ומתי לא?
בפורים שיש מצווה לשתות אימתי מותר לו להתפלל?

בשולחן ערוך סימן צ"ט הוקדש סימן לכל הנושא ואנו נביא משם את הדינים השייכים ליום הפורים שמצווים אנו לשתות. הכלל בדינים אלו שככל שאיבד יותר את צלילות הדעת כך נאסר עליו להתפלל וכיוצא בזה, וארבע דרגות בשתיית יין: **א. צלול ב. שתוי ג. שיכור ד. שיכור כלוט ולכל אחד יש דין שונה משל חברו.**

א. צלול: הגדר - השותה כמות מועטת משקה חריף ואינו מרגיש שינוי בצלילות דעתו וביינותו שלנו אפילו שמה יותר מרביעיית הכל תלוי באדם ובצלילות הדעת שלו. **הדין** - הרי זה יכול להתפלל ולברך וכל שאר דברים שבקדושה כאחד האדם.

ב. שתוי: הגדר - שמה יין או שאר משקאות חריפים ומרגיש בדעתו שהשתיה משפיעה על צלילות דעתו, אפילו ששולט על דיבורו כהוגן בלא גמגום והולך כאחד האדם. **הדין** - ואין לו להתפלל שמונה עשרה, ואם יתפלל תפילתו תפילה. [שו"ע צט א]

ובאופנים אלו מותר לו להתפלל:

א. פג יינו - כשפג יינו וחזר להיות צלול (לפי טבעו של השותה וחוזק היין או המשקה ששתה). [ע"ש סע"ג]

ב. בזמן מצוה - בימים טובים ובשבתות שיש מצוה לשתות יין אע"פ שהוא שתוי מותר לו להתפלל, והטעם שלא אסרו חכמים לכתחילה אלא בחול, משום שאפשר לו להמתין עד שיפוג יינו, אבל היום של יום טוב, שמצוה לשמוח, וחציה לכם, העמידו על עיקר הדין שתפלתו תפלה, והקב"ה מקבל תפלתו, מאחר שהוא שמח וטוב לב בשמחתו של הקב"ה. [מהרש"ל (יש"ש פ"ב דביצה סי' ה) הו"ד במג"א (ו) ובא"ר (ה) ובמ"ב (יז)] **וכן הדין בפורים [מגן גיבורים (אלף המגן סק"ח) וכ"פ בפסק"ת והוסף שאפילו יכול להתפלל אחר כך].** ונכון שיתפלל עם סידור באלו האופנים. וכן שאר ברכות יכול לברך ובכללם

בשיתוף אוניברסיטת לוד

יוכל טייב מארח
נהוראי אדיאלי
ונתנאל ישראל

בובות שמחה
מופע בובות מרהיב

מעשה מהינדיק
המסע אל מחוזות השמחה

זגולות
קורקינט, סקייטבורד
קרויקי, רחפן, בריכה ועוד

דברי ברכה:
מנ"ד הר"ר אפרים שרבני שליט"א

בס"ד

ארגון "אור לדרך" שמח להציג:

מסיבת פורים!
אילנים ואלף פאלאטה

שי אילן

מספר המקומות מוגבל!

באולם "יאסא" התיכון הישראלי למדעים ואומניות
רח' קוליץ 1 (ליד מלון יהודה)

17:15 פתיחת שערים
17:45 התחלת המופע

המסיבה תתקיים אי"ה ביום חמישי
ט' אדר (2.3.23 למנינים)

מכירת כרטיסים במוצ"ק פרשת "משפטים" + תרומה בין השעות 19:30-20:30
ברחבת בית הכנסת "סימן אברהם" רח' יהושע ברוכי 2 פינת המחנכת (מעל "מעין 2000")
לפרטים נוספים: 054-6284225 אור קלימי

לא תמקיים
מכירת כרטיסים
ביום באירוע

